

men jeg vil gaae meget videre, jeg vil sige, de ere uundgaaelige, og naar de ikke kunne gaae igjennem, saa er der kun een Udvei, nemlig den, der er foreslaaet i de subsidiaire Forslag, saa kommer man til at være meget snevrere med Bevillingerne ligeoverfor Regjeringen. Naar Regjeringen i god Tro kommer og forlanger en Sum, men siger, at den i Diebliffet ikke er istand til at give de fornødne Oplysninger derom, saa bevilger man Summen, men knytter dertil Betingelser, som gjøre, at der senere, paa et Stadium, hvor en fuldkommen Undersøgelse kan foregaae, maae fremkomme Oplysninger, som man troer at kunne forlade sig paa. Naar man derimod ikke kan gjøre det, saa siger man: ja, hvor gjerne vi end ville tjene Ministeren, saa maae vi sige Nei, fordi han ikke har den Indflydelse paa den anden Deel af Rigsdagen, at Betingelsen kan blive vedtagen. Saaledes staae vi i dette Diebliff ligeoverfor det Par Endringer, hvormed Loven her er vendt tilbage; de angaae Forslag, der ere fremkomne paa et temmelig seent Stadium af Finantslovens Behandling, det er Forslag, som — der ligger ikke hert nogen Behreidelse mod Ministeren — ikke i det Diebliff vare behørig undersøgte, ja, ikke kunde være det; det er Forslag angaaende Udgifter, som det var ønskeligt, jeg vil endog sige vigtigt, at kunne komme til at gjøre i betimelig Tid. De Medlemmer i Finantsudvalget, der særligt havde det Hverv at undersøge denne Sag, rækkede sig — om jeg saa maa sige — saa langt, de kunde, de og vi Alle vare i høi Grad tvivlsraadige om, hvorvidt man kunde gaae ind paa denne Bevilling, men saa blev der sagt: naar vi knytte denne Betingelse dertil, saa vil deri findes en Sikkerhed, og saa ere Statsrevisorerne nødte til at undersøge Sagen fra dette Synspunkt; deri ligger maaffee den samme Sikkerhed, især naar vi haabe paa, at Bestyrelsen vil haandhave Betingelsen med Alvor og Ohygighed. Nu vender Forslaget tilbage til os, men Betingelsen er taget bort, og altsaa dermed hele det Grundlag, hvorpaa vi have bygget vor Indstilling til dette Thing, men saa bliver det nødvendigt, hvormeget jeg end vilde beklage det, at Bevillingen falder bort. Der vil desuden ved denne Leilighed ikke fremstaae

ingen Vanskelighed ved, at Sagen kommer til Forligsaftgjørelse mellem de to Thing, thi saa vil jo Udbyttet af Forliget blive, at Summen falder bort; det er simpelt, men det er skadeligt, man offerer saa det Gode og det Nyttige for en Idee, som, den være rigtig eller ikke, det skal jeg ikke her afgjøre, kommer til at rømme Betingelser og Bestemmelser, der ere lige saa gamle her mellem begge Thing som Finantsloven, der findes fra den allertidligste Tid, der have været knyttede til mange forskjellige Bestemmelser og ere udgaaede som Forslag fra de forskjellige Mænd, som i Finantsudvalget og her i dette Thing særlig have beskæftiget sig med disse Gjenstande.

L. C. Pedersen: Jeg er vel i Principet enig i, hvad der er indtalt af den ærede sidste Taler og af den ærede Ordfører angaaende Endringsforslaget under Nr. 6, men jeg skal dog tillade mig at henstille, om ikke nogen Villighed taler for at lade Anmærkningerne blive ube, da den nu engang er bortfalden; naar man husker paa, at vedkommende Mænd i flere foregaaende Aar har haft en Indtægt af 7,000 Rb. om Aaret, og dog er kommen simpelt igjennem, saa troer jeg, at det er et tilstrækkeligt stort Afslag, naar han nu skal hjælpe sig med 2,000 Rb. Det var dog imidlertid ikke angaaende den Sag, jeg begjærede Ordet, men det var i Anledning af det følgende Endringsforslag. Det gjorde mig lidt ondt, at den høitærede Minister, da han omtalte disse Penge og de Steder, hvor der skal anstilles Undersøgelser med dem, ikke nævnte Venshyssel. Jeg skal ikke vende tilbage til de lange Debatter, vi have haft om denne Sag, men jeg maa dog maaffee tillade mig at bemærke, at vi indtil igaar have haft en lille Smule Trøst i Loven af 1853, men den er nu falden bort, og hvis vi nu hørte Udtalelser af den høitærede Minister om, at nye Undersøgelser vilde blive foretagne deroppe, saa gav det dog nogenlunde Trøst for Befolkningen, og den Trøst vilde jeg virkelig ønske, maatte komme tilstede.

Indenrigsministeren ad interim: De Steder, jeg nævnte, vare kun tagne eksempel-